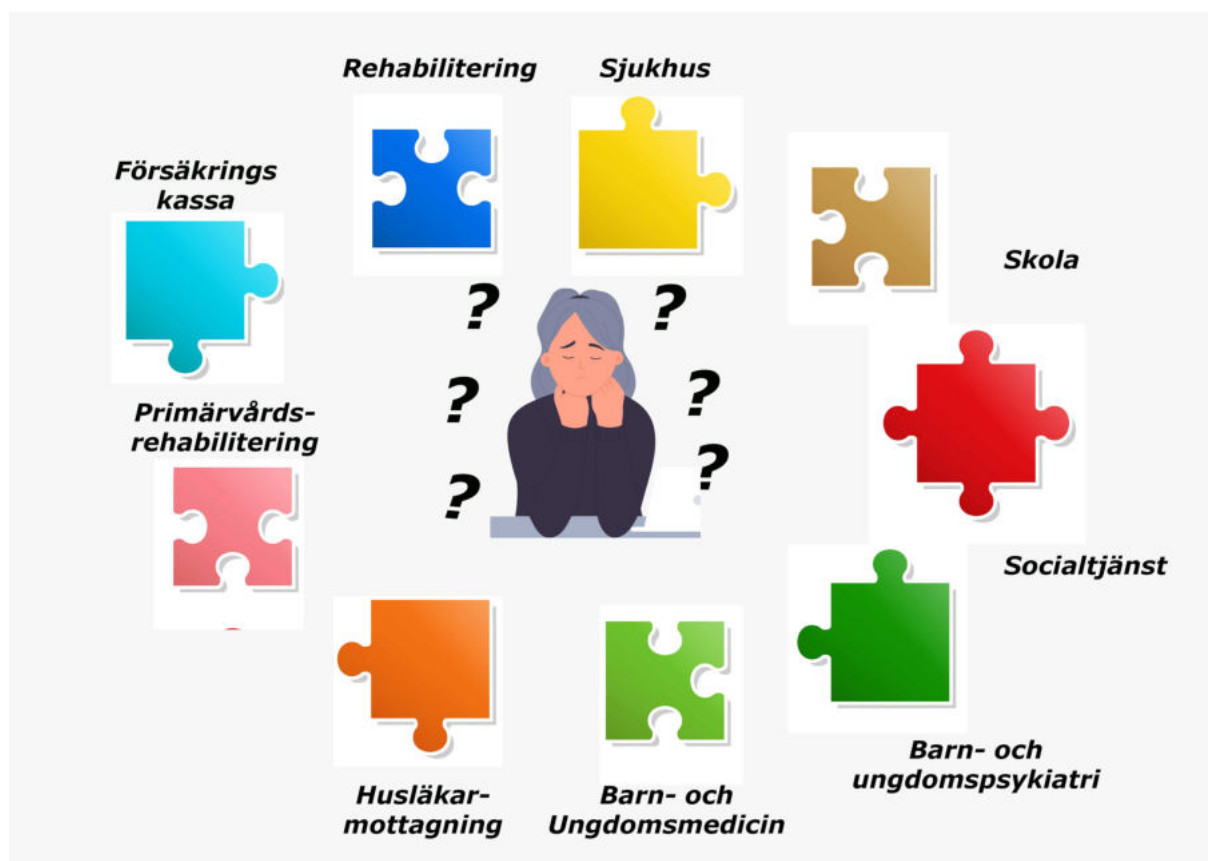

Bokstavsbarren – ett tecken på demokratin förfall

av Bengt-Åke Wennberg

Sedan en tid har tidningar och radio rapporterat om att det pågår en hatkampanj mot svensk myndighetsutövning. Den härrör från islamistiska medier. Det påstås i dessa inlägg att socialtjänsten kidnappar barn till muslimer och tvingar dem att äta fläskkött och dricka alkohol för att de skall bli sekulariserade.

Det är lätt att förstå hur sådana budskap kan skapa hatkänslor. Vilken förälder som helst skulle bli starkt upprörd om någon tog deras barn ifrån dem utan att de visste varför och inte heller hade möjligheter att protestera. Myndigheten för Psykologiskt Försvar har gått ut och varnat för falsk propaganda. Detta kan emellertid få den effekten att socialtjänstens arbete inte offentligt kan diskuteras och kritiseras. Det vore olyckligt.

Onsdagen den 2 februari sändes en [serie i Uppdrag Granskning om bokstavsbarren](#). Den visade det lidande som både barnen och deras föräldrar drabbades av genom att myndigheterna

SAMARBETSDYNAMIK AB
Ölsdalen 134, 693 91 Degerfors, telefon 070 590 94 30
Email: bengt-ake.wennberg@samarbetsdynamik.se
<http://www.samarbetsdynamik.se>

och socialtjänsten arbetade som de gjorde. Jag tar upp detta specifika problem i denna blogg eftersom problemet inte är begränsat till skolan utan drabbar alla sektorer av samhället. Problemet dränerar demokratin och omintetgör välfärdsstaten. Misslyckandena riskeras att upprepas och kan ge grogrund för än fler hatkampanjer mot det svenska samhället.

I programmet om bokstavsbarne i Uppdrag Granskning brister en av de svenska föräldrarna ut i "Djävla skitsverige" och en annan konstaterar att skolan verkligen inte är till för alla barn.

I programmet medverkar forskare som Cristopher Gillberg, professor i barn- och ungdomspsykiatri och Ingmarie Wieselgren, psykiater och nationell samordnare för psykiatrirådgivning på Sveriges Kommuner och Landsting. Bägge bekräftar de sakförhållanden som Uppdrag Granskning tar upp. Det som beskrivs i Uppdrag Granskning är därför verkligen inte bara propaganda.

En viktig faktor för att problemet skall uppkomma tycks vara den av alla accepterade mentalitet som befrämjar "vertikalitet" – det vill säga det som Bo Rothstein kallar principal-agentmodellen. Vi är fast i en teknologisk mentalitet som innebär att åtgärder skall bestämmas och beslutas av nästa högre nivå i hierarkin. I enlighet med principal-agentmodellen behövs var för sig åtskilda "agenter" för att utföra "sin" åtgärd i linje med precis de åtgärder som ledningen beslutat. Åtgärderna förväntas ske enligt plan. Kunskapsutvecklingen, så som jag beskrivit den i flera bloggar, har visat att den komplexitet som behöver hanteras inte lånar sig till en sådan uppdelning och planering.

Hur det kan se ut framgår av bilden ovan. Eftersom fenomenet inte kan åtgärdas av en enda huvudman eller specialitet eller av en på förhand planerad samordning dem emellan så hamnar föräldern i ett dilemma i sina försök att förena alla dessa olika institutioners insatser så att de blir bra för barnet. Detta lyckas inte eftersom det aktuella problemet i varje institution hanteras utifrån en regelstyrning utan ett äkta samarbete och koordinering med de andra. Denna svårighet tar knäcken på föräldern och skadar barnet. En ensam förälder är vanmäktig och hjälplös mot den samlade men från varandra frikopplade institutionella expertisen.

Det förbryllande i hela historien är att de som är inblandade från de olika institutionerna inte överger regelverket och själva försöker ordna så kallade "flytande team" – dvs. ser till att så gott det går formera just det team av olika kunnigheter som behöver samarbeta runt det enskilda fallet. De fortsätter att arbeta separerat i var sin "silos". De slår heller inte larm om missförhållandena. De är liksom förhållandevis av att de strikt måste hålla sig till de givna rutinerna trots det lidande som uppstår. De fortsätter skicka ärendet fram och tillbaka mellan sig utan resultat.

Jag menar att de genom detta sviker sin egen heder, sin yrkesplikt och sitt kontrakt med samhället. Lidandet både hos barnen och föräldrarna kan inte undgå någon som är inblandad. De som blir inblandade verkar därför ha blivit "blinda" för verkligheten. Kanske på

22-02-05

det sätt som forskaren Mattias Desmet, professor vid Ghent University i Belgien, kallar mental formation.

Det handlar i så fall inte om att göra en omorganisering i stort eller om att utveckla nya rutiner utan om *etiska ställningstaganden* där var och en borde kunna hjälpa till att bryta den förhållning och förlitande på regler som tycks ha drabbat aktörerna. Alla har möjlighet att ta egna initiativ och i varje fall göra sin stämma hörd i offentligheten. Alla har möjligheten att peka på nödvändigheten av en förändring – även om man då riskerar att utsättas för en förtalskampanj av de olika makthavare som håller den aktuella förvillelsen i gång och därför kallar all kritik konspiratorisk. Ingen kan tvingas till att ”blåsa i visslan”. Vi måste lita på deras etiska samvete. Men varför är den offentliga sektorns tjänstemän så tysta?

Denna blogg kan laddas ner som pdf här:

<https://menvart.se/Filerpdf/2022-bloggar/Blogg2202087.pdf>

Bloggar på samma tema:

<https://www.menvart.se/2022/01/05/vandpunktsaret-2022/>

<https://www.menvart.se/2021/11/10/sandslottet/>

<https://www.menvart.se/2021/12/07/the-social-contract-approach/>

<https://www.menvart.se/2021/12/17/mer-realistiska-analyser-och-atgarder-genom-att-utga-fran-sociala-kontrakt/>

En tänkbar förklaring

<https://rumble.com/vqkkjn-prof.-mattias-desmet-on-mass-formation.html>